Penzion na předměstí - Hana Hegerová

Tam, kde tramvaj nejezdí,
za poslední bílou zdí.
a dál a dál.

Kde milenci nechodí,
kde se růže nerodí,
kde se smoking nehodí,
tam stál.

Penzion na předměstí
jako štěstí v neštěstí
a já to znám.

To útočiště poslední
na několik let a dní,
jsi-li sám a sám.

Kolik dveří, kolik klik
a za každou pokojík
jak dlaň, jako má dlaň.

Kolik oken, tolik skel,
jim každý platil, aniž chtěl
svou daň, jó, svou daň.

Kamkoliv jen pohlédnu,
kolik lidí, tolik snů
tak znát, je tak znát.

Když penzion na předměstí,
dům se špatnou pověstí
šel spát, šel spát.

Penzion, ó, penzion,
lásky žár znal pouze on,
tmou svých koutů zval tě dál,
vrátný spánek předstíral.

Ráno s tváří loučení,
vůbec nic se nezmění,
jen pár slůvek zbloudilých
vzplane tak, jak hoří vích,
mně skanou jen stranou
dvě slzy a na shledanou.

Kdo měl velký dům jak hrad,
z oken výhled do zahrad
jak pán, jó, jak pán.

Tak ten těžko pochopil,
jak tě osud uchopil
a dal ti pár ran.

Penzion na předměstí
postavil ti do cesty
a víc už nic.

Pole zpustlá lebedou,
cesty nikam nevedou,

jen do plískanic.

Mezi nimi do mraků
tak jako věž majáků,
tam stál, jó, tam stál.

Penzion na předměstí
plný něžných neřestí
už dávno čas a vítr svál.

Ráno s tváří loučení
vůbec nic se nezmění,
jen pár slůvek zbloudilých
vzplane tak, jak hoří vích,
mně skanou jen stranou
dvě slzy a na shledanou.